

Arrest

**nr. 63 097 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. DE WIT *loco* advocaat T. HERMANS en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot in.

1.2 Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.12.2010 door M.M. (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980: 'de echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt'

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in functie van haar echtgenoot in. Het verblijf van haar echtgenoot werd echter geweigerd door Lang Verblijf op 25.02.2011. Bijgevolg is er niemand waar betrokkene zich bij kan voegen en voldoet zij niet meer aan de gestelde voorwaarden.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) *"(...) en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwenning van macht."

De Raad is derhalve niet bevoegd om *"aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen."* Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikelen 40, § 4 en 40bis § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Doordat artikel 40§ 4 van de Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 bepaalt "Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...)"

en artikel 40bis §2, 1° en 3° van dezelfde wet stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

en

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Terwijl verzoekende partij zich als echtgenoot van mevrouw N.D. (...), die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, bij haar voegt en aan alle voorwaarden voldeed. Terwijl zijn echtgenote aan alle voorwaarden voldeed voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, aangezien zij over de Nederlandse nationaliteit beschikt, al het nodige deed om werk te zoeken, effectief op regelmatige basis werkte en alle bewijsstukken hieromtrent voorlegde. Desondanks werd toch beslist het verblijf van verzoekende partij te weigeren.

Zodat de bestreden beslissing indruist tegen de bepalingen van artikel 40 §4 en artikel 40bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet,

Toelichting:

Verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in bij de gemeente Denderleeuw, op basis van het feit dat hij zijn echtgenote vervoegde, mevrouw N.D. (...) die over de Nederlandse nationaliteit beschikt en dus een EU-burger is.

Aangezien het verblijf van zijn echtgenote werd geweigerd, werd ook de aanvraag van verzoekende partij zelf afgewezen, om reden dat hij niet langer over iemand beschikte waar hij zich zou bij kunnen voegen en dus niet langer aan de voorwaarden voldeed.

Deze beslissing werd echter ten onrechte genomen, aangezien ook de beslissing waarop zij zich baseerde ten onrechte was. Tegen de beslissing van zijn echtgenote werd eveneens een beroep tot nietigverklaring ingediend.

Nadat de echtgenote van verzoekende partij haar verklaring van inschrijving deed bij de gemeente Denderleeuw, ging zij immers onmiddellijk op zoek naar werk. Zij deed dit via de VDAB, ACC dienstencheques en verscheidene interimkantoren waaronder Tempo Team, en met succes. Zij werkte vervolgens op regelmatige basis en maakte de bewijsstukken hiervan over aan de bevoegde instanties. Volledigheidshalve worden deze nogmaals bij dit verzoekschrift gevoegd (stuk 6 t.e.m. 36).

Uit deze stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij wel degelijk actief op zoek ging naar werk, effectief werkte en een reële kans maakte om ook naar de toekomst toe opnieuw tewerkgesteld te worden en blijven. Bijgevolg diende haar aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie te worden goedgekeurd, waarna vervolgens ook de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij zelf - als familielid van een burger van de Unie - diende te worden goedgekeurd.

De bestreden beslissing dd. 25/02/2011 (ter kennis gebracht op 16/03/2011) druist met andere woorden in tegen de werkelijkheid.

Bijgevolg werden de bepalingen van art. 40 § 4 en 40bis §2, 1° Vr.W. in casu geschonden.

Uit de destijds overgemaakte - en tevens bij dit verzoekschrift gevoegde (stuk 6 t.e.m. 36) - stukken» blijkt immers duidelijk dat de echtgenote van verzoekende partij van oktober tot en met het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing op regelmatige basis werkte. Zo werkte zij in oktober en november telkens 12 dagen, in de maand december 2010 gedurende 15 dagen, in de maand februari 2011 zelfs 16 dagen. Ook in de maand maart - vooraleer de beslissing haar werd ter kennis gebracht - was zij reeds de volledige week aan het werk. Zij toonde met andere woorden meer dan voldoende aan dat zij nog steeds op zoek was naar werk en op regelmatige basis werkte, hetgeen meteen ook weergeeft dat zij nog steeds kans maakt om opnieuw te worden aangesteld én te kunnen blijven werken.

Er is met andere woorden duidelijk sprake van een schending van artikel 40 §4 en 40bis §2, 1° Vr.W. aangezien zowel de echtgenote van verzoekende partij als verzoekende partij zelf voldeden aan de voorwaarden zoals gesteld in de Vreemdelingenwet en ten onrechte werd besloten tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit middel is derhalve gegrond. (...)

3.2 De verzoekende partij stelt in haar middel dat de bestreden beslissing ten onrechte genomen werd aangezien ook de beslissing waarop zij zich baseerde ten onrechte werd genomen.

Voor het overige richt de verzoekende partij haar uiteenzetting op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2011 ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep zodat dit betoog niet tot de nietigverklaring kan leiden van de bestreden beslissing.

Er dient tevens op gewezen te worden dat de echtgenote van de verzoekende partij op 6 april 2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad verwerpt op 14 juni 2011 het beroep tot nietigverklaring bij arrest nr. 63 096.

In de mate waarin de verzoekende partij aan de Raad een heroverweging van haar aanvraag zou wensen te verkrijgen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 40, § 4 en 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...)Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij voldeed aan voorwaarden, werd toch arbitrair beslist dat hem het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie diende te worden geweigerd.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in bij de gemeente Denderleeuw, op basis van het feit dat hij zijn echtgenote vervoegde, mevrouw N.D. (...) die over de Nederlandse nationaliteit beschikt en dus een EU-burger is.

Aangezien het verblijf van zijn echtgenote werd geweigerd, werd ook de aanvraag van verzoekende partij zelf afgewezen, om reden dat hij niet langer over iemand beschikte waar hij zich zou bij kunnen voegen en dus niet langer aan de voorwaarden voldeed.

Deze beslissing werd echter volledig ten onrechte en in onredelijkheid genomen, aangezien ook de beslissing waarop zij zich baseerde ten onrechte en onredelijk was. Tegen de beslissing van zijn echtgenote werd overigens eveneens een beroep tot nietigverklaring ingediend.

Wat betreft de echtgenote van verzoekende partij was het zo dat zij bij haar aankomst uiteraard nog niet aan het werk was, doch dat zij alles in het werk heeft gesteld om zo snel mogelijk werk te zoeken en vinden. Aanvankelijk kon zij slechts sporadisch werken, doch na verloop van tijd kon zij op regelmatige

basis en gedurende volledige dagen aan de slag. Zij ging actief op zoek naar werk via de VDAB, ACC dienstencheques en verscheidene interimkantoren waaronder Tempo Team, en met succes. Zij maakte ook steeds de bewijsstukken hiervan over aan de bevoegde instanties. Volledigheidshalve worden deze nogmaals als bijlage bij dit verzoekschrift gevoegd (stuk 6 t.e.m. 36).

Uit deze stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden voor een verblijf ingevolge gezinshereniging met een burger van de Unie, wiens aanvraag tot verblijf overigens eveneens diende te worden goedgekeurd.

Op 25/02/2011 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid echter beslist aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te weigeren, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 16/03/2011 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Het is echter volkomen onredelijk het verblijf van verzoekende partij te weigeren, aangezien verzoekende partij wel degelijk onder voorwaarden valt en het verblijf van zijn echtgenote ten onrecht werd geweigerd. Zij deed immers de nodige inspanningen om werk te zoeken, zij werkte ook effectief én op regelmatige basis en maakte de bewijsstukken hiervan steeds over.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt in zijn beslissing dd. 25/02/2011 (ter kennis gebracht op 16/03/2011) dat verzoekende partij - ingevolge de weigering van verblijf van zijn echtgenote - niet langer over een persoon beschikt bij wie hij zich kan voegen en hij bijgevolg niet meer voldoet aan de voorwaarden.

Gelet op het voorgaande en hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet en tevens gelet op het feit dat wat betreft de echtgenote van verzoekende partij eveneens een beroep tot nietigverklaring werd ingediend, dient te worden besloten dat een dergelijke beslissing volledig onredelijk is.

Indien dit alles naar behoren in aanmerking zou zijn genomen, zou nooit tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van een burger van de Europese Unie in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

Verzoekende partij voldeed immers aan elke voorwaarde om een verblijf in België te bekomen. Tóch meent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid hem dit te moeten weigeren.

Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een dossier nog correct en rechtvaardig gebeurt.

Het is dan ook duidelijk dat de weigeringsbeslissing volkomen onredelijk is en dient te worden vernietigd.

Dit middel is derhalve eveneens gegrond en ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. (...)"

3.4 Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De verzoekende partij richt haar betoog nogmaals tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij. Er dient zodoende verwezen te worden naar de uiteenzetting van het eerste middel.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn

beslissing te kunnen nemen. Bijgevolg maakt de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPES,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES